

Vinul Babilonului îmbată pe oricine

18 octombrie 2008

Gili Cârstea

Deși Domnul a vorbit fiecărei generații a poporului Său, la nivelul ei de înțelegere și potrivit cu starea în care se găsea biserica Sa, soliile Sale nu-și pierd valoarea pentru generațiile următoare. În general, adevărul Scripturii este universal. Unele descoperiri profetice sunt explicit descrise ca fiind necesare doar unor generații viitoare.

Pavel spune că raportul istoriei sacre a fost păstrat „pentru învățătura noastră,” adică a acelor care vor trăi sfârșitul veacurilor, chiar dacă timpul a demonstrat că Pavel nu a fost unul dintre ei.

Înțelegând acest lucru, nu este greu să analizăm experiența trecută a poporului lui Dumnezeu și să observăm cum biserica timpului nostru merge pe același drum al necredinței, rebeliunii și orbirii spirituale. Un astfel de exemplu îl găsim în evaluarea pe care Domnul, prin gura profeților Săi, o face semințiilor poporului Său, lui Efraim și Iuda.

Încă din vremea profetului Isaia Domnul a descoperit starea reală a poporului Său, pe care ei nu o recunoșteau sub nicio formă:

„Vai de cununa îngâmfată a bețivilor lui Efraim, de floarea veștejită, care este strălucirea podoabei sale, pe culmea văii mănoase a celor ce se îmbată!... Va fi călcată în picioare, cununa îngâmfată a bețivilor lui Efraim” (Isa 28:1-3).

Efraim nu a vrut să ia seama la analiza și diagnosticul ceresc, iar îngerul bisericii Laodicea procedează exact la fel. De aceea Domnul, în marea Sa îndurare, a ridicat pe profetul Osea, prin care le-a vorbit deschis, ca să nu existe dubii despre realitatea spirituală în care se găsește poporul.

Cartea lui Osea pare o fidelă trecere în revistă a stării bisericii rămășiței, o încercare finală de a trezi la realitate un popor scufundat în oceanul de evlavie fără putere al acestui sfârșit de veac.

Cartea începe cu o scenă dramatică: „Du-te, și ia-ți o nevastă adulteră și copii din desfrâu.” Disperată misiune. Dar Osea se supune, înțelegând intenția Domnului în situația de criză prin care trecea guvernarea divină: „Căci țara a săvârșit o mare curvie, părăsind pe Domnul!” (Osea 1:2).

Biserica acelei vremi nu înțelegea că se află într-un proces fals de creștere numerică, în care Domnul nu avea niciun amestec, și că acea creștere era rezultatul legăturii ilicite cu „ibovnicii” ei, și nicidecum cu El:

„Plângeți-vă, plângeți-vă împotriva mamei voastre! Căci nu este nevasta Mea, și Eu nu sunt bărbatul ei! Să-și depărteze curviile dinaintea ei, și preacurviile de la sânii ei! Altfel, o dezbrac în pielea goală, cum era în ziua nașterii ei, o fac ca o pustie, ca un pământ uscat, și o las să moară de sete! Nu voi avea milă de copiii ei, căci sunt copii din curvie. Mama lor a curvit; cea care i-a născut s-a necinstit; căci a zis: Voi alerga după ibovnicii mei, care îmi dau pâinea și apa mea, lâna și inul meu, untdelemnul și băuturile mele!” (Osea 2:2-5).

Poate exista o creștere a bisericii deși nu Domnul este autorul acelei creșteri numerice? Se poate dezvolta o biserică prin adulter spiritual? Biserica vremii lui Osea confirmă această posibilitate. Conducătorii poporului de atunci credeau că vor duce națiunea la prosperitate dacă se aliniază culturii și spiritualității moderne. Ei doreau să scoată poporul din buncărul spiritualității anoste a trecutului, împrumutând obiceiurile și viziunea societății păgâne în mijlocul căreia trăiau, făcând compromis după compromis de dragul creșterii bisericii:

„Cu cât s-au înmulțit, cu atât au păcătuit împotriva Mea. De aceea, le voi preface slava în ocară” (Osea 2:7)

Acuzațiile urmează în cascadă, și cu siguranță au stârnit indignarea fraților din poziții de răspundere:

„Cunosc Eu doar pe Efraim, și Israel nu-Mi este ascuns; știu că tu, Efraime, ai curvit, și că Israel s-a spurcat” (5:3).

„Dar mândria lui Israel va fi martoră împotriva lui, și Israel și Efraim vor cădea prin nelegiuirea lor, și Iuda va cădea și el cu ei” (5:5).

„Efraim va fi pustiit în ziua pedepsei: ce vestesc Eu împotriva semințiilor lui Israel, va veni negreșit!” (5:9).

„Efraim este asuprit, zdrobit în judecată, căci a urmat învățăturile care-i plăceau” (5:11).

„Când își vede Efraim boala, și Iuda rănila, Efraim aleargă în Asiria, și trimite la împăratul Iareb, cu toate că împăratul acesta nu poate nici să vă facă sănătoși, nici să vă lecuiască rănila” (5:13).

„Ce să-ți fac, Efraime? Ce să-ți fac, Iudo? Evlavia voastră este ca norul de dimineață, și ca roua care trece curând. De aceea îi voi biciui prin prooroci, îi voi ucide prin cuvintele gurii Mele, și judecățile Mele vor străluci ca lumina!” (6:4-5).

„În ziua împăratului nostru, căpeteniile se îmbolnăvesc de prea mult vin, împăratul dă mâna cu batjocoritorii. Le arde inima după curse ca un cuptor; toată noaptea le fumegă mânia, iar dimineața arde ca un foc aprins. Toți ard ca un cuptor,

și își mănâncă judecătorii; toți împărații lor cad; niciunul din ei nu Mă cheamă” (7:5-7).

„Efraim se amestecă printre popoare... Niște străini îi mănâncă puterea, și el nu-și dă seama, îl apucă bătrânețea, și el nu-și dă seama... Efraim a ajuns ca o turturică proastă, fără pricepere; ei cheamă Egiptul, și aleargă în Asiria... Se întorc, dar nu la Cel Prea Înalt; sunt ca un arc înșelător. Mai marii lor vor cădea uciși de sabie, din pricina vorbirii lor îndrăznețe, care-i va face de răs în țara Egiptului” (7:8-16).

Parcă este o descriere a stării bisericii Laodicea, anul curent. Nu este greu să înțelegem de ce o astfel de evaluare a stărnit împotrivire atunci, observând reacția bisericii prezente față de evaluarea Martorului Credincios, și tumultul de patimi clericale declanșat de solia 1888 acum 120 de ani, și de atunci încoace.

Verdictul cerului este categoric: „Dar ei au călcat legământul, ca Adam” (6:7), adică au refuzat scopul etern al lui Dumnezeu, legământul cel veșnic, și se amestecă printre popoare, sperând să vindece Babilonul și să facă din el o casă comună, durabilă, eternă.

Dar Babilonul nu poate fi vindecat (Ier 51:9), iar Efraimul modern își risipește zadarnic eforturile, umăr la umăr cu activiștii din Babilon, în efortul de a face din secolul 21 un secol religios, adică împărăția lui Dumnezeu pe pământ.

Într-o astfel de situație, ceea ce urmează este previzibil: „Efraim s-a lipit de idoli: lasă-l în pace!” (4:17)

De ce insistăm să repetăm istoria aceluiași popor? Nu înțelegem că ne aflăm exact în situația descrisă aici: „Voi pleca, Mă voi întoarce în locuința Mea, până când vor mărturisi că sunt vinovați și vor căuta Fața Mea. Când vor fi în necaz, vor alergera la Mine” (5:15)?

Ce ne împiedică să răspundem chemării îndurătoare a Tatălui nostru ceresc? De ce nu apreciem soluția simplă: „Veniți, să ne întoarcem la Domnul!... Să cunoaștem, să căutăm să cunoaștem pe Domnul! Căci El se ivește ca zorile dimineții, și va veni la noi ca o ploaie, ca ploaia de primăvară, care udă pământul!” (6:1-3)?

Putem să refuzăm evaluarea cerului, și să nu recunoaștem că am „călcat legământul, ca Adam,” dar să nu ne mirăm când vom vedea cununa îngâmfată a bețivilor lui Efraim călcată în picioare de fiara cu nume de hulă pe ea, și de femeia cu hățurile și paharul în mână. Ne vom da prea târziu seama că vinul Babilonului îmbată pe oricine, indiferent de spița de neam ales din care ne tragem.
